

det er, at det dog maatte være ønskeligt, om ikke just at opfordre Autoriteterne til ved Udførelsen af de Bestemmelser, som indeholdes i § 6, at anvende Varsomhed, saa dog ikke i Paragraphen at lade indflyde en Bestemmelse, der, saa at sige, netop maatte lede til, at de paagældende Autoriteter troede sig fritagne for at burde anvende den Varsomhed med Hensyn til de Privates Interesser, som jeg troer, at der netop i høieste Maade er Anledning for dem til at iagttage. Som en saadan Bestemmelse er det nu, at jeg ikke har kunnet Andet end ansee det sidste Stykke af § 6, baade efter dets eget Indhold, og naar jeg tillige seer hen til de Forhandlinger, der ere gaaede forud i det andet Thing. Jeg kan derefter ikke Andet end befrygte, at denne Bestemmelse let vil kunne udøve den misledende Virkning, at Autoriteterne, Sogneforstanderskaberne og Amtsraadene, troe, at det ikke i nogen Henseende vil kunne lægges dem tillast, naar de ikke have taget noget Hensyn til de Privates Interesser, da disse Private jo have en anden Vej, ad hvilken de kunne søge at gøre deres Interesser gjældende; efter min Formening bør disse Autoriteter tværtimod holde sig for Die, at denne anden Vej og Afgang, er complet illusorisk. Der er aldeles ikke Noget for Private at naae ad den Vej, og jeg mener derfor, at det netop maa være Amtsraadene og Sogneforstanderskaberne selv, der skulle tage de fornødne Hensyn til de Privates Interesser. Med Hensyn til, hvad den høitærede Indenrigsminister bemærkede om, at han dog i alt Fald maatte sætte Priis paa den Præscriptionsfrist, som er fastsat i Slutningen af sidste Stykke af § 6, da vil det af, hvad jeg har bemærket, lettelig sees, at jeg for min Part ikke kan sætte nogen Priis paa denne Præscriptionsfrist. Den gaar jo nemlig ud paa, at de Anker, der skulle kunne gjøres gjældende for Domstolene af dem, der formene at have Færdsselsret til en Vej, skulle gjøres gjældende inden et Aar, efterat de Paagældende ere komne til Kundskab om Amtsraadets eller Amtets Beslutning, om at neblægge Veien; men ønsket om, at en saadan Præscriptionsfrist skal bevares, forekommer mig derfor ogsaa at

staae i nøieste Forbindelse med den Mening, at der kan gives mange Tilfælde, i hvilke en saadan Færdsselsret skulde kunne gjøres gjældende for Domstolene. Efter min Formening gives der jo derimod ingen saadanne Tilfælde undtagen under visse ganske extraordinære, for mig hidtil factist ukjendte Omstændigheder, som man jo imidlertid altid kan danne sig i Phantastien; for mig gives der intet saadant Tilfælde, og jeg kan derfor heller ikke see, at der er Anledning til at fastsætte nogen Præscriptionsfrist, hvormod jeg imod Fastsættelsen af en saadan netop maa gjøre den samme Indvending, som jeg har gjort imod den hele Bestemmelse i Ate Stykke af § 6, at den nemlig vedligeholder og nærer en Illusion om, at der gives nogen Vej, ad hvilken man i disse Forhold kan komme til Domstolene og erholde dets Beskyttelse. Dersom det høie Thing imidlertid ved nærværende Behandling maatte komme til det Resultat at udstemme det nævnte Stykke af § 6, saaledes som af mig og et andet Medlem foreslaaet, vil det jo altid inden 3die Behandling kunne blive taget under nærmere Overveielse, om noget Andet kan og bør sættes istedetfor. Jeg skal ikke nægte, at jeg for min Part, som alt tidligere antydet, er af den Formening, at man, dersom man vil tage hele Sagen under nærmere Overveielse og vil tænke paa at gjøre nogen Forandring i § 6, da snarest bør have sin Opmærksomhed henvendt paa en Tilføining til den tidligere Deel af Paragraphen, en Tilføining, der skulde gaae ud paa muligen at erholde en større Garanti end den, der nu ligger i Paragraphen, for at Amtsraadets og Sogneforstanderskabernes Beslutninger, om disse Forhold ikke blive mindre vel overveiede, end de bør være det. Dette er efter min Mening Knudepunktet i Sagen; det er derpaa — paa Spørgsmaalet om at tilvejebringe den helbigste administrative Behandling af disse Sager, som det kan være muligt at opnaae —, at Opmærksomheden maa være henvendt. Afdgangen til at gaae til Domstolene i slige Sager troer jeg derimod vi gjøre bedst i at lade sløjte sig selv, saa at vi i saa Henseende lade Forholdet forblive ved, hvad det er nu. Denne Afgang er for-